

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w Ł.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 13 stycznia 2016 r.,
zażalenia powoda
na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 19 czerwca 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

1. oddala zażalenie i zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego,

2. przyznaje r.pr. P. S. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Ł. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł powiększoną o podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. zaskarżonym postanowieniem z dnia 19 czerwca 2015 r. odrzucił na podstawie art.373 k.p.c. apelację powoda po stwierdzeniu, że skarżący nie uzupełnił - mimo wezwania przez sąd pierwszej instancji – braku apelacji polegającego na niewskazaniu wniosku apelacji, przewidzianego w art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c.

W zażaleniu pełnomocnik powoda podniósł, że wezwanie do uzupełniania braku apelacji nie było skuteczne, bowiem Sąd pierwszej instancji wezwał powoda do wskazania wniosków apelacji, a pominął brak formalny w postaci niewskazania w apelacji granic zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje,

Okoliczność, że Sąd pierwszej instancji nie wezwał powoda do określenia granic zażalenia nie miała znaczenia dla oceny zażalenia jako bezzasadnego. Treść apelacji wskazywała, że powód zaskarżył wyrok sądu pierwszej instancji w całości. Gdyby nawet uznać, że apelacja dotknięta była także brakiem polegającym na nieokreśleniu granic zaskarżenia, to - w razie uzupełnienia apelacji przez wskazanie wniosku apelacyjnego – apelacja, dotknięta brakiem wskazania granic zaskarżenia, podlegałaby uzupełnieniu w toku dalszego postępowania po przedstawieniu apelacji Sądowi Okręgowemu. Zgodnie bowiem z art. 373 k.p.c. Sąd drugiej instancji, jeżeli dostrzeże braki do których usunięcia strona nie była wezwana, żąda usunięcia tych braków.

Przywołane w zażaleniu postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2005 r., III UZ 20/04 (OSNP 2005 nr 16, poz. 258), zgodnie z którym niewystarczająco precyzyjne wezwanie do uzupełnienia braków formalnych środka odwoławczego nie może powodować skutku w postaci jego odrzucenia, zapadło na tle odmiennego stanu faktycznego, niż stanowiący podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym postanowieniu.

Wezwanie skierowane do powoda było precyzyjne, zawierało bowiem żądanie „uzupełnienia braku formalnego apelacji przez wskazanie czy wnosi o zmianę czy o uchylenie zaskarżonego orzeczenia - w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia”. W taki sposób sformułowane zarządzenie nie mogło wywołać

jakichkolwiek wątpliwości odnośnie do sposobu jego wykonania oraz skutków procesowych w razie jego niewykonania.

Z tych względów, zażalenie, jako nieuzasadnione, Sąd Najwyższy oddalił (art. 385 w związku z art. 398²¹ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Na wniosek Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa o kosztach postępowania zażaleniowego należało orzec na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., natomiast o kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu zażaleniowym – zgodnie z § 15 oraz 10 ust.1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).